

[Statsministeren.]

et eksempel, hvor den politiske vurdering af den rette placering nok er forskellig. Lad mig blot henvise til debatten her i folketinget den 28. januar 1972. Hvert parti havde sin egen opfattelse af dette problem. Levnedsmiddelovgivningen blev således foreslået henlagt for det første til ministeriet for forureningsbekæmpelse, for det andet til landbrugsministeriet, for det tredje til et særligt levnedsmiddelministerium, for det fjerde til handelsministeriet og som et femte forslag til et sundhedsministerium. Hvert forslag ville have haft sine fra de andre forslag forskellige fordele og ulemper. En ressortomlægning kunne ikke løse problemet alene, og regeringen valgte derfor stort set at opretholde den nuværende sagsfordeling og samtidig gennemføre et tæt samarbejde mellem de berørte ministerier. Det er da også derfor, at regeringen har et særligt planlægningsudvalg og har særlige organer de forskellige embedsmænd imellem i de forskellige ministerier til at koordinere lovgivningen på disse områder.

Der sker imidlertid til stadighed justeringer af sagsfordelingen mellem ministerierne ud fra administrative hensyn. Regeringen lægger akkurat som hr. Lennart Larson megen vægt på, at lovgivningen udformes og administreres så enkelt og så effektivt som muligt, og dette hensyn indgår naturligvis med særlig styrke i overvejelserne om ændring af sagsfordelingen.

Lennart Larson: Jeg vil gerne takke statsministeren for svaret og sige, at i det svar, statsministeren gav her, var der virkelig noget håb at bygge videre på. Men jeg vil gerne også sige til statsministeren, at efter min opfattelse er det sådan, at det, der er det væsentligste, når man skal finde ud af, hvilke ressorts og hvilke områder der må høre under et ministerium, er det fundament, man skal bygge på.

Da jeg ikke kan nå mere her end det, jeg var inde på med miljølovgivningen, vil jeg sige, at det, der er fundamentet for at skabe

det danske miljø, er den fysiske planlægning; det er grundlaget, det er det fundament, vi skal bygge på. Der sker dag for dag i vores samfund fejlinvestering af miljømæssige og andre ting, fordi man ikke er i stand til fysisk at planlægge og miljøplanlægge samtidig. Derfor er det meget væsentligt, når man prioriterer — og det kan jeg forstå statsministeren vil — at man spørger: hvad er så den vigtigste opgave? Det vigtigste for os, som statsministeren var inde på også, er at få oversigt. Oversigt får man ved forenkling. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vort samfund styres jo traditionelt efter en pyramide med statsministeren og regeringen helt i toppen, og jo bredere denne pyramide bliver, jo vanskeligere vil det blive for kommuner, amter og andre at administrere. Det er altså vigtigst, hvis det skal lykkes at få en forenklet lovgivning, at det starter ved regeringen, at det bliver regeringens oplæg til forenkling. Det kan ikke være kommuner og amter, der alene må tage ansvaret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Gerda Tosti Nielsen* til socialministeren:

„Med hvilken begrundelse er der i for-tegnelse over tilskudsberettigede præparater i henhold til socialministeriets bekendtgørelse af 31. marts 1973 under „afsnit II medicin“ på recept med 50 pct. tilskud medtaget medicinpræparater, der tidligere forhandlede af apotekerne i fri handel?“

(Spm. nr. 198).

Skriftlig begrundelse.

Ved den nye klassificering af medicinalvarer og medicinske præparater er flere præparater som f. eks. svovlsalve, pasta sulfuris og pasta sulfuris borata og smertestillende midler som magnyl blevet tilskudsberettigede, når patienten kan fremvise en recept på disse præparater.

Der beslås lages derved en del af lægernes tid til receptudskrivning på et område, hvor forbrugerne tidligere tilsyneladende uden